



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. KUJI 34838/2014, sp. zn. OOSČ 833/2013 OOSC/273/AS/6,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, ze dne 26. 5. 2014, č. j. KUJI 34838/2014, sp. zn. OOSČ 833/2013 OOSC/273/AS/6, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlava, odboru dopravy (dále

též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 9. 2013, č. j. MMJ/OD/13773/2013-10 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupků

1. dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 19. 6. 2013 v 19:11 hod. na ul. v, ve směru jízdy k hlavnímu nádraží, při řízení motorového vozidla zn., reg. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 13 km/h. Silničním laserovým rychloměrem zn. TruCam hlídky DI Policie ČR Jihlava mu byla naměřena rychlost 66 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 63 km/h (dále též „přestupek pod bodem 1“).

2. dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 9. 6. 2013 v 14:44 hod. v Jihlavě, městská část, směrem na k ulici, při řízení motorového vozidla zn., reg. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50km/h) o 13 km/h. Silničním laserovým rychloměrem zn. ProLaser III PL-DOK I hlídky Městské policie Jihlava mu byla naměřena rychlost 66 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 63 km/h (dále též „přestupek pod bodem 2“).

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci dále uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 4. 8. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí obou správních orgánů.

Namítl, že ve výroku rozhodnutí k přestupku pod bodem 2 není dostatečně určitým způsobem specifikováno místo, kde se měl žalobce přestupku dopustit. Z uvedeného výroku není ani přezkoumatelné, zda vůbec mělo dojít k přestupku v obci a není zřejmé, na jaké komunikaci, tedy není přezkoumatelné, jaké dopravní značení se na daném místě nacházelo. Žalobce proto považuje výrok rozhodnutí za nesrozumitelný a rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Dále totožnou námitku vznesl i ve vztahu k přestupku uvedenému pod bodem 1 ve výroku rozhodnutí, neboť ulice je celkově dlouhá 1,8 km a ve výroku rozhodnutí nebylo nijak konkretizováno, ve kterém úseku ulice mělo dojít k přestupku, není ani seznatelný směr jízdy vozidla žalobce, neboť ve výroku je uvedeno, „že vozidlo jelo směrem k hlavnímu nádraží“, které je však uprostřed ulice Žalobce tak mohl jet v úseku ulice k hlavnímu nádraží, nebo k němu mohl jet z druhého konce ulice, tj.

Ve vztahu k přestupku pod bodem 1 výroku rozhodnutí (přestupek ze dne 19. 6. 2013) také vznesl námitku, že nebylo prokázáno, že by řidičem v době změření rychlosti byl právě žalobce.

V souvislosti s nedostatečně určeným místem spáchání přestupku pod bodem 1 vznesl hypotetickou argumentaci, že tak nemůže argumentovat např. nenaplněním materiální stránky skutkové podstaty přestupku, pokud není jasně dané, kde se měl přestupku dopustit, kdy právě v úseku ulice v úseku táhnoucím se podél vlakových kolejí, mezi ulicí a hlavním nádražím, nelze předpokládat pohyb chodců či dětí, neboť komunikace vede mezi zdí na jedné straně a lesem na druhé straně (přiložil k tomu fotografii). Vzhledem k tomu, že naplnění materiální stránky je vázáno ke konkrétním okolnostem skutku, jen stěží může správní orgán dojít k závěru, že materiální stránka byla naplněna, když není zřejmé, zda došlo k přestupku v zastavěné, nebo naopak odlehle části obce, uprostřed lesa, nebo mezi obytnými domy. Správní orgány tak neprokázaly v řízení naplnění všech znaků přestupku.

Žalobce dále namítl zjevnou nesprávnost měření u obou přestupků. Správní orgány se vůbec nezabývaly tím, zda fotografie z měřicího zařízení skutečně bezpochyby prokazují, že žalobce jel takovou rychlostí, jaká mu byla naměřena, ač jsou tomu povinny. Provedené důkazy nesvědčí jednoznačně pro závěry, které z nich vyvodily správní orgány. Odkazuje v této otázce na rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56. Na podporu svého tvrzení přiložil k žalobě také technickou argumentaci k oběma provedeným měřením.

Závěrem žalobce namítl porušení práva na spravedlivý proces, neboť bylo provedeno ústní jednání ve věci v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny podmínky k takovémuto projednání. Správní orgán prvního stupně porušil toto právo tím, že nepředvolal žalobce k ústnímu jednání a doručil předvolání toliko zmocněnci žalobce. Žalobce tak byl krácen na právu seznámit se se spisem, vyslýchat svědky, vyjádřit se k důkazům a přednést výpověď. Správní řád se v tomto směru ve vztahu k přestupkovému zákonu aplikuje subsidiárně, avšak předvolání explicitně vyžaduje zákon o přestupcích. Oporu pro takový závěr lze dovodit z nutnosti předvolat obžalovaného v trestní věci k hlavnímu líčení nejen prostřednictvím advokáta, ale též oznámením obžalovanému (ust. § 64 odst. 1 trestního řádu).

Na základě předestřených námitek žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 12. 2014 odkázal předně na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K žalobní námitce, týkající se nedostatečné konkretizace místa spáchání přestupku uvedeného pod bodem 2 výroku rozhodnutí (ze dne 9. 6. 2013), konstatoval žalovaný, že část obce není až na dvě výjimky označena názvy ulic, a proto bylo správně použito pro označení místa spáchání přestupku „..... – městská část směr ul.“. Dané protiprávní jednání není zaměnitelné s případným jiným protiprávním jednáním žalobce. Zcela konkrétně vyplývá ze snímku pořízeného silničním rychloměrem. Obdobná argumentace k vymezení místa spáchání přestupku se týká i skutku uvedeného pod bodem 1 výroku rozhodnutí (ze dne 19. 6. 2013). Konkrétní místo vyplývá ze záznamu o přestupku, ve kterém je uvedena GPS poloha radaru.

Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, v němž je uveden i odkaz na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, z něhož vyplývá závěr aplikovatelný i na projednávanou věc. Skutek žalobce je v napadeném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikován zcela konkrétně, jednoznačně a nezaměnitelně.

K námitce žalobce, týkající se zjevné nesprávnosti měření v obou případech sdělil, že při hodnocení stěžejních důkazů vychází mj. z konstantní judikatury NSS v obdobných věcech, a to že pokud byla rychlost změřena, metoda měření musela být správná a v souladu s návodem k obsluze.

Vyjádřil nesouhlas i s tím, že by bylo nesprávně provedeno dokazování. Při hodnocení provedeného dokazování se průkazně zabýval i otázkou naplnění materiálního znaku přestupků, tak jak vyplývá ze str. 4 prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný setrval i na svém závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil ani v procesním postupu proti obviněnému. Žalobce byl zastoupen v řízení zmocněncem, ten byl oprávněn pro zastupování v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před soudem a doručování písemností. Správní orgán zaslal předvolání řádně zmocněnci žalobce, z čehož bylo seznatelné, že nevyžaduje osobní účast žalobce při ústním jednání. To že je správní řád předpisem subsidiárním k zákonu o přestupcích, nelze z toho vyvozovat extrémně restriktivní výklad ve vztahu k ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jak to činí žalobce.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází ve vztahu k přestupku pod bodem 1: oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Jihlava, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 21. 6. 2013, úřední záznam Policie ČR z téhož dne, záznam o přestupku ze dne 19. 6. 2013, jehož součástí je snímek č. 444 pořízený silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC002016, na kterém je zachyceno motorové vozidlo žalobce, reg. zn. se záznamem rychlosti 66 km/h, dále ověřovací list č. 8012-OL-70336-12 vystavený dne 5. 12. 2012 autorizovaným Českým metrologickým institutem, Okružní 31, 638 00 Brno, z něhož vyplývá, že silniční rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel

s platnou kalibrací od 5. 12. 2012 do 4. 12. 2013, a také oznámení přestupku sepsané na místě, jen žalobce nepodepsal a nevyjádřil se v něm.

Dále k přestupku pod bodem 2: oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu sepsané na místě Městskou policií Jihlava (dále též „MP“) dne 9. 6. 2013, které žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se k přestupku, úřední záznam MP ze dne 9. 6. 2013, jehož přílohou je snímek č. 10993, na němž je zachyceno vozidlo žalobce reg. zn., se záznamem rychlosti 66 km/h, limit rychlosti 50 km/h, dále ověřovací list č. 8012-OL-70150-12 vystavený dne 3. 8. 2012 autorizovaným Českým metrologickým institutem, Okružní 31, 638 00 Brno, z něhož vyplývá, že silniční rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 3. 8. 2012 do 2. 8. 2013.

Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 19. 7. 2013 potvrzující 1 záznam v přestupcích.

Dále ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Dne 19. 7. 2013 vydal správní orgán prvního stupně příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce včasný odpor a byla doložena plná moc o zastupování ze dne 23. 7. 2013. Dne 27. 8. 2013 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 19. 9. 2013 v 09:00 hodin. Dne 12. 9. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně elektronicky emailem od zmocněnce žalobce omluvu z nařízeného jednání z důvodů kolize termínu s jiným jednáním v jiné věci. Správní orgán prvního stupně tuto omluvu neakceptoval a dne 19. 9. 2013 se konalo ústní jednání ve věci žalobce. Z protokolu z ústního jednání vyplývá, že se žalobce k jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, ač byl řádně předvolán ani zmocněnec žalobce se nedostavil, proto byla věc projednána v nepřítomnosti žalobce. Téhož dne 19. 9. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci č. j. MMJ/OD/13773/2013-10, které bylo doručeno zmocněnci žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné blanketní odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 5 dnů od okamžiku doručení výzvy. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě nikterak doplněno.

Dne 7. 11. 2013 postoupil správní orgán prvního stupně odvolání spolu s přestupkovým spisem a svým stanoviskem žalovanému.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014, č. j. KUJI 34838/2014, sp. zn. OOSČ 833/2013 OOSC/273/AS/6, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 18 odst. 4 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. kurčitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek

bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.*

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Za nedůvodnou a zcela účelovou pokládal soud námitku žalobce, že nespáchal přestupek pod bodem 1, z něhož byl obviněn, neboť nebylo prokázáno, že by řidičem v době změření byl právě žalobce.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí o přestupku. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (ust. § 3, § 50 správního řádu).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ze správního spisu, přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno i prokázáno. Z průběhu řízení, ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení přestupku ze dne 21. 6. 2013 a oznámení – odevzdání věci sepsané na místě Policií ČR dne 19. 6. 2013, z něhož je zřejmé, že žalobce byl identifikován jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. Řidič byl zastaven a ztotožněn a bylo mu sděleno podezření, k věci uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a žádá dořešení věci u správního orgánu. V oznámení o přestupku, byť je uvedeno „nevyjádřil se“ a nepodepsal jej, nenamítl, že by vozidlo neřídil, nebo že se skutek nestal, tato skutečnost nevyplývala ani z celého správního spisu. Ve spise se nachází dále záznam o přestupku ze dne 19. 6. 2013 19:11:56 hod, kdy na snímku č. 444 je zachyceno motorové vozidlo tov. zn., reg. zn. se záznamem rychlosti 66 km/h, limit rychlosti 50 km/h. Rychlost byla měřena certifikovaným silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC002016, když ve spisu je založen ověřovací list tohoto zařízení ze dne 5. 12. 2012 s platnou kalibrací od 5. 12. 2012 do 4. 12. 2013. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě.

Zásadním, a pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně bez jakýchkoliv pochybností prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí o vině žalobce za přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz). Pokud podklady, které správní orgán použil ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, což v daném případě bylo splněno, nemůže být žaloba v námitce výše uvedené úspěšná, když žalobcem uplatněné tvrzení ničím nepodložené nemohlo samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Nesprávný je názor žalobce, domnívá-li se, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je

pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NNS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz).

Zdejší soud tedy dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku pod bodem 1, a ze spisu nevyplývají soudu žádná pochybení při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Zdejší soud dále posoudil námitky žalobce týkající se vymezení místa spáchání daných přestupků.

Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný pro absenci konkrétní specifikace místa protiprávního jednání v obou případech přestupků.

Soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury NSS shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, kdy uvedl: „*Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“ Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, www.nssoud.cz). Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.*

V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku pod bodem 1 ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto „...na ulici Havlíčkova v Jihlavě, ve směru jízdy k hlavnímu nádraží“. Dále se ve spise nachází úřední záznam PČR ze dne 21. 6. 2013, v němž je uvedeno „hlídka prováděla v na ul. dohled na BESIP, kdy v 19:11 hodin ve směru od centra k hlavnímu nádraží.....“. Ulice je poměrně dlouhá, prochází částí obce Dopravní situace v obci a konkrétně na ul. se však nejvíce složitou, což

lze seznat např. z mapy, kterou žalobce přiložil k žalobě. Z uvedeného je nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Totéž ostatně vyplývá z části výroku výslovně obsahující údaj „*překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h)*...“. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku (list č. 3 správního spisu). Soud konstatuje, že fotografie předložená samotným žalobcem k žalobě a argumentace, že hlavní nádraží je uprostřed ulici a tím pádem mohl žalobce jet v úseku ulice k hlavnímu nádraží, nebo k němu mohl jet z druhého konce ulice, tj., je vzhledem k dané fotodokumentaci zachycující vozidlo žalobce v době měření, irelevantní a pouze spekulativní. Z hlediska výše citované judikatury nevznikly v souzeném případě pochybnosti o nejvyšší povolené rychlosti v předmětném úseku a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit žalobce z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Závěr správních orgánů, podle něhož vymezení místa spáchání přestupku pod bodem 1 formulací uvedenou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nezpůsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto považuje zdejší soud za správný.

Totéž lze uvést k námitce absence konkrétní specifikace místa protiprávního jednání v případě přestupku pod bodem 2, neboť ve výroku rozhodnutí bylo místo spáchání přestupku pod bodem 2 vymezeno takto „... v městská část, směrem na k ulici *...překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h)*“. Žalovaný také ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že část obce – není až na dvě výjimky označena názvy ulic, a proto bylo správně použito pro označení místa spáchání přestupku výše uvedené. Soud se s tímto názorem ztotožňuje. Citované vymezení místa spáchání přestupku považuje soud za dostačující, neboť společně s časem (9. 6. 2013 v 14:44 hodin) a způsobem spáchání přestupku („v, městská část, směrem k na ulici, při řízení motorového vozidla zn., reg. zn., překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h“) konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014, www.nssoud.cz). Rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, na nějž odkazuje žalobce, není na projednávanou věc přílehlavý. V dané věci bylo spornou otázkou, zda nedošlo k měření rychlosti již v prostoru mimo obec a otázka umístění dopravní značky označující konec obce. V nyní posuzované věci na rozdíl od případu posuzovaného ve výše uvedeném rozsudku nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek v obci, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. I v tomto případě se ve spise nachází fotografie z měřicího zařízení, ze které je zcela zřejmé místo změření vozidla žalobce. Skutek byl popsán dostatečně přesně a na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět bez jakýchkoliv pochybností k závěru prokazující odpovědnost žalobce i za tento přestupek uvedený pod bodem 2 výroku rozhodnutí. Vznesená námitka nebyla natolik zásadní a silná, aby způsobila pochybnost o skutkovém stavu do té doby zjištěném.

Námitce žalobce, že je povinností správního orgánu ve výroku rozhodnutí správně vymezit místo protiprávního jednání, lze v obecnosti samozřejmě přisvědčit. Tuto povinnost stanovuje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Jak je však již výše uvedeno, závěr, zda je určení místa spáchání přestupků ve výroku dostatečně konkrétní, závisí na posouzení okolností každého jednotlivého případu. V projednávané věci bylo dle názoru soudu místo spáchání přestupků vymezeno dostatečně.

Dále soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že správní orgány neprokázaly v řízení naplnění všech znaků přestupku, konkrétně materiální znak přestupku, kdy správní orgán prvního stupně se při svém hodnocení provedeného dokazování průkazně zabýval i otázkou naplnění materiálního znaku přestupků žalobce tak, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s čímž se ztotožnil i žalovaný v plném rozsahu. Soud konstatuje, že fotografie předložená samotným žalobcem k žalobě a argumentace, že hlavní nádraží je uprostřed ulice a tím pádem mohl žalobce jet v úseku ulice k hlavnímu nádraží, nebo k němu mohl jet z druhého konce ulice, tj., je vzhledem k dané fotodokumentaci zachycující vozidlo žalobce v době měření, irrelevantní a pouze spekulativní. V daném případě fotografie předložená žalobcem nikterak neprokazuje, jaký pohyb chodců je na daném úseku ulice a v daném případě nešlo ani o bagatelní překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ani nebylo rozporné, zda měření proběhlo v obci či na hranici obce, kde by přicházelo v úvahu hodnotit velice podrobně naplnění materiálního znaku přestupku.

Další vznesenou žalobní námitku, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno chybně a správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy (fotografie z měřicího zařízení), shledal soud za nedůvodnou.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl: „že *jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí*“. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Ze správního spisu soud zjistil, že ve věci byl žalobce i jeho zvolený zmocněnec po celou dobu správního řízení nečinný.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, www.nssoud.cz, týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, „*odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového*

rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy“

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání. Vycházel z přímých i nepřímých důkazů, které tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména ze záznamů o přestupku, které obsahují zřetelnou fotodokumentaci, která je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a která byla získána kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacími listy v obou případech). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaných přestupků. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily výše uvedené materiály.

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření uvedené v předložené technické argumentaci žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány.

Soud dále uvádí, že provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená rychlost byla měřena nesprávně. Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně a ani žalobce v průběhu správního řízení žádné konkrétní námitky v tomto směru nevznesl.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit technickou argumentaci předloženou žalobcem, která byla účelově uplatněna až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedeného měření nebyly s výjimkou zcela fádni argumentace uplatněné až v řízení před soudem a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce a jeho zmocněnce v průběhu celého správního řízení tedy nelze tuto technickou argumentaci v řízení před soudem projednat, jelikož nebyla uplatněna v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz).

Konečně zdejší soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, neboť bylo provedeno ústní projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce, aniž by byly splněny podmínky k takovému projednání (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Správní orgán prvního stupně porušil toto právo tím, že nepředvolal žalobce k ústnímu jednání a doručil předvolání toliko zmocněnci žalobce. Žalobce tak byl krácen na právu seznámit se se spisem, vyslýchat svědky, vyjádřit se k důkazům a přednést výpověď. Správní řád se v tomto směru ve vztahu k přestupkovému zákonu aplikuje subsidiárně, avšak předvolání explicitně vyžaduje zákon o přestupcích.

Žalobce tak brojí proti nesprávnému výkladu ustanovení správního řádu, vztahujícího se k doručování písemností vydaných v rámci správního (zde přestupkového) řízení v případě, kdy je účastník v řízení zastoupen, tedy do výkladu § 34 správního řádu. Podle jeho odst. 2 se *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*

Ustanovení § 33 a § 34 správního řádu jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, uvozenou v odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat. Musí se jednat tedy o písemnost, již správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn. Je skutečností, že správní orgán se musí i v takovém případě pohybovat v rámci zákonem mu stanoveným; může totiž požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, připouští-li takové jeho oprávnění zákon sám. Typickým takovým úkonem je provedení výslechu účastníka v řízení. Jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, nežli on sám. I takový zákonný požadavek „nutnosti osobní účasti“ je však třeba vykládat tak, že správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek řízení zbudován.

Shodují-li se tedy obě strany v tvrzení, že žalobce byl v řízení zastoupen zmocněncem Ing. Miroslavem Jarošem, pak mělo být předvolání doručeno toliko jemu. Tvrdí-li žalobce v žalobě, že předmětné předvolání mělo být doručeno nejen jeho zástupci, ale i jemu, pak se (jak shora vyloženo) mýlí.

Ze správního spisu se podává, že dne 6. 8. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc ze dne 23. 7. 2013 k zastupování žalobce jeho zmocněncem (list č. 19 správního spisu). V plné moci je uvedeno, že je udělena pro zastupování v plném rozsahu. Dále je ze správního spisu seznatelné, že v předmětné věci správní orgán prvního stupně doručoval předvolání k ústnímu jednání, nebyla vyžadována osobní účast žalobce za účelem jeho výslechu, a proto správně doručoval předvolání pouze jeho zástupci. Právě tímto způsobem je nejučinněji zajištěna i ochrana samotného žalobce. Zástupce může provádět co

nejrychleji a nejúčinněji potřebné právní kroky k zajištění obrany zastoupeného a je jeho povinností informovat žalobce o nařízeném jednání a poté je právem žalobce se účastnit jednání či nikoliv.

Žalobce tak nebyl nikterak krácen na svém právu na spravedlivý proces a správní orgány postupoval procesně správně.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud proto uzavírá, že na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová